

въ отличие на тѣхната храбрость. Петъръ Великий ѿ на всичко туй отговорилъ по слѣдующия начинъ :

— „Азъ бихъ ви съвѣтвалъ да мълчите съ вашитѣ саксонци ; твърдѣ добръ ги знамъ, тѣ не сж много по-горѣ отъ поляцитѣ. А вашитѣ войници (казалъ на датския кралъ), колкото и да сж опытни и стари въ службата си, въ нищо обаче не могатъ да са сравнятъ съ мойтѣ.

Всекой отъ троицата кралѣ са силили да поддържатъ преимуществата въ храбростта на войницитѣ си.

— Добръ, казалъ господаря, да са опитами, ако искате : повикайте по единъ отъ най-вѣрнитѣ и най-покорнитѣ си войници и заповѣдайте имъ да са хвърлятъ изъ прозореца, — ще видимъ да ли ще са покажатъ непрекословно готови да изпълнятъ заповѣдитѣ ви. Азъ сжмъ увѣренъ въ покорността на своитѣ си, на когото и да заповѣдамъ ще са покорни на думитѣ ми и ще са хвърли изъ прозореца.

И дѣйствително подобенъ опитъ станало. Датския кралъ билъ първъ, който повикалъ единъ отъ най-неустрашимитѣ и преданнитѣ си войници ; той му заповѣдалъ да са хвърли изъ прозореца. (Туй произходило на третия етажъ). Войника падналъ предъ краката на царя си и просилъ помилование ; краля са показвалъ неумолимъ и повтарялъ заповѣдта си, но войника продължавалъ да пролива сълзи и да проси да му са обясни поне причината на туй наказание ; въ сжщето време, той искалъ опредѣлено време за покаяние.

Петъръ са засмѣлъ и казалъ :

— „Стига, дайте му време да са покае.“

Войника излѣлъ.

— „Не е нужда, продължилъ монарха като са